

[Godskesen.]
at der under Sagens tidligere Behandling har spillet en anden Betragtning ind paa dette Punkt, idet man har gjort gældende, at det vilde være uheldigt, om de unge saaledes skulde afhøres i Retten, det kunde have en uheldig Indflydelse paa dem. Men dertil skal jeg paa Flertallets Vegne bemærke, at det slet ikke er nødvendigt at afhøre de unge i den almindelige Ret; Dommeren kan sætte Retten ogsaa udenfor Tingstedet, han kan sætte den under mere private Former, hjemme i sit Kontor eller et andet Sted, saaledes at den Forargelse, som det kunde give, at de unge blev afhørt paa Tingstedet under de almindelige Former, udmærket godt kan undgaaes, uden at man skrider til en saadan Affattelse af Loven som den, der er vedtaget i Folketinget.

Saa kommer der et Ændringsforslag under Nr. 9, der er stillet af Justitsministeren. Det er foranlediget af Retsplejeudvalget og gaar ud paa, at Sager om Huslejeaager skal behandles som Underretssager uanset deres Værdi. Til Støtte herfor anfører Retsplejeudvalget, at det her er af Vigtighed, at Dommeren kan gøre sig personlig bekendt med Sagen. Dette vil kunne ske, naar Sagen behandles for en Underret, medens derimod den fjernere Landsret vil have meget vanskeligt derved. Justitsministeren har altsaa sluttet sig til denne Betragtning, og det samme er Tilfældet med Flertallet, som har tiltraadt Ændringsforslaget.

Under Nr. 10 stiller Justitsministeren Ændringsforslag om, at Parterne ved Højesteret skal betale Omkostningerne ved Trykningen af Højesteretsekstrakterne, ligesom de jo skal betale alle andre Omkostninger, som deres Sags Førelse kræver. Flertallet har kunnet tiltræde dette Ændringsforslag.

Under Nr. 11 stiller Justitsministeren Ændringsforslag om, at den Beføjelse til at gøre Udlæg blot paa Grundlag af en Panteobligation, som efter Lovforslaget tilkommer Kreditforeninger, skal udvides til at gælde ogsaa for Banker og Sparekasser. Udvalget har tiltraadt dette Ændringsforslag, men det er for adskillige Medlemmers Vedkommende sket med nogen Betænkelighed; thi medens Kreditforeningerne altid kan antages at være i Stand til at kunne bære Ansvaret, hvis der sker noget galt, er det

ikke saa sikkert, at dette er Tilfældet med Banker og Sparekasser — vi har jo i de senere Aar haft Lejlighed til at gøre Bekendtskab med Banker og Sparekasser, som ikke har været i Stand til at bære saadanne Ansvar —, men man har beroliget sig med, at hvis der skulde være nogen som helst Tvivl i saa Henseende, vilde Domstolene komme over Vanskelighederne ved at kræve en passende Sikkerhed. Det er altsaa ikke blot et Flertal, men hele Udvalget, der her slutter sig til den højtærede Ministers Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 18 vedrører en Bestemmelse, som blev sat ind i Folketinget, og som gaar ud paa, at Begæring om Fængsling af en sigtet kun kan tages til Følge, hvis der samtidig fremsættes Anmodning om Forundersøgelse eller rejses Tiltale. Denne Bestemmelse blev vedtaget med meget ringe Flertal i det høje Folketing og har mødt de største Betænkeligheder saavel hos Justitsministeren som hos de retsudøvende Myndigheder, baade Domstolene og Anklagemyndighederne; et Flertal foreslaar derfor at lade Bestemmelsen udgaa.

Jeg kommer saa til Flertallets Ændringsforslag under Nr. 21, der angaar de Underretssagførere, som omtales i Retsplejelovens § 1031, det vil sige de Underretssagførere, som havde Beskikkelse, allerede da Retsplejeloventraadte i Kraft den 1. Oktober 1919. Disse Underretssagførere viste man, som jeg straks skal komme tilbage til, ved Retsreformen og senere ved Loven af 1919 en omfattende Imødekommenhed i Retning af Procedureret, men de ønsker nu Ret til at kalde sig Landsretssagførere, at faa Beskikkelse som Landsretssagførere. Dette Spørgsmaal har været Genstand for meget udførlig Behandling i dette høje Ting i 1919, men da jeg vel ikke tør gaa ud fra, at de ærede Medlemmer erindrer, hvad der blev sagt i 1919, eller senere har haft Lejlighed til at efterlæse det, bliver det nødvendigt for mig at gøre et Par Bemærkninger derom.

Saavel før som efter Retsplejeloventraadelsen har der været en Forskel mellem Underretssagførere paa den ene Side og Overrets- og Landsretssagførere paa den anden Side. Forholdet har været det, at man til Overrets- og Landsretssagførere har stillet større Krav end dem, der stilledes til Underretssagførerne, idet Overrets- og Landretssagførerne